

Arrest

nr. 240 394 van 1 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. HAJJI
Laaglandlaan 306
2170 Merksem

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat L. HAJJI en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Russisch staatsburger en een moslim van Tsjetsjeense origine. U bent geboren in 1986 in Odessa, USSR. Een jaar na uw geboorte verhuisden uw ouders terug naar Argun, Tsjetsjenië. Later verhuisden jullie naar Grozny. U bent getrouwd en u heeft drie kinderen. Uw vrouw en kinderen hebben asiel aangevraagd in Europa, maar u wil niet zeggen waar.

Uw broer, M.A. (...) (°1976), heeft Tsjetsjenië verlaten in 2002 en werd als vluchteling erkend in Noorwegen. De Tsjetsjeense autoriteiten waren bij hem binnengevallen en hij werd geslagen. Omwille van die reden heeft hij zijn land van herkomst verlaten. Niet veel later verliet ook uw zus, M.M. (...) (°1974), het land. Haar man had problemen omdat hij bij de rebellen had gevochten. Hij was gewond geraakt en moest zich schuilhouden. Zij werd als vluchteling erkend in Noorwegen.

In het jaar 2004 kreeg u problemen met de 15e afdeling van de GRU, onder leiding van Movladi Baisarov. Zijn mensen vielen twee of drie keer binnen bij u thuis. Telkens werd alles door de GRU doorzocht en alles weggegooid. Volgens uw verklaring werd u niet persoonlijk gevisieerd, werd u niet beschuldigd van rebel te zijn, maar hebben ze vele mensen op die manier beroofd. De eerste keer werd u bijna door hen meegenomen, maar de mensen in uw buurt hebben u uit hun handen kunnen redden. Een maand later kwamen ze een tweede keer langs, maar u was toen niet thuis. Toen u dit nieuws te horen kreeg van een jongen die u was komen zoeken, besloot u meteen te vertrekken. In 2005 heeft u uw land ontvlucht en bent u naar Noorwegen gegaan. U diende daar een verzoek om internationale bescherming in. Voor u de beslissing had gekregen, keerde u eind 2007 echter vrijwillig terug naar Tsjetsjenië via Duitsland omdat uw moeder kanker had.

Eenmaal terug in Tsjetsjenië, besloot u zich enkele maanden later (ongeveer in juni 2008) aan te sluiten bij de rebellen onder leiding van Tarkhan Gaziev, aan wie u hulp begon te bieden. Uw taak bestond erin om samen met een aantal anderen medicatie en voedsel in te slaan ten behoeve van de rebellen. U sloot zich bij hen aan omdat veel van uw familieleden bij de rebellen hadden gevochten en omdat u opgevoed was in een sfeer van haat tegen de Russen. Begin augustus 2008 werd u 's morgens op uw werk door de autoriteiten opgepakt. U verklaart dat ze u met 15 à 20 wagens kwamen oppakken. U werd naar de basis van OMON gebracht in Staraya Sunzha of Selzh. Gedurende de volledige dag werd u gemarteld. Die avond kwam u te weten dat er nog drie andere mannen waren opgepakt. De volgende dag werd u overgebracht naar de Leninsky ROVD. U werd vragen gesteld over wapens en locaties van de rebellen. U werd uiteindelijk vrijgelaten door inspanningen van uw familieleden en door familie van de drie andere mannen. Daarenboven hoorde u via via dat u van Ramzan Kadyrov amnestie had gekregen.

Begin december 2008 werden twee leden van uw groep opgepakt door de autoriteiten, M. (...) en een andere medestander. Twee of drie weken later werd ook een ander groepslid S.M. (...), die zich ondertussen in Dagestan schuil hield, opgepakt. Voor zijn arrestatie liet S.M. (...) u weten dat het niet meer veilig was en dat iedereen zich moest verbergen. U moest de anderen van uw groep hierover waarschuwen. Nadat u dit nieuws had gekregen besloot u diezelfde dag om met uw gezin het land te verlaten. Vanuit Nalchik reisde u met uw gezin met het vliegtuig naar Moskou, van waar u verder vloog met uw eigen internationaal paspoort naar Caïro, Egypte. Op de luchthaven in Moskou werden u en uw gezin gecontroleerd en vragen gesteld over jullie reis. Nadat uw vrouw hen echter een document van haar werk had laten zien, werden jullie met rust gelaten en boden de medewerkers zelfs hun excuses aan.

U verbleef in Egypte van december 2008 tot ergens in 2012. Ongeveer twee maanden na uw aankomst in Egypte bekam u een attest dat stelde dat u moslim was. Met dit attest kon u zich inschrijven aan de de islamitische universiteit. U verklaart dat het een gewone universiteit was, waar u allerlei vakken volgde, de taal leerde en les volgde over de islam. Van 2009 tot halverwege 2011 woonde in Caïro. Daarna verhuisde u naar Alexandrië wegens de veiligheidssituatie in Caïro.

In juni 2012 bent u met uw gezin uit Egypte vertrokken en zijn jullie naar Turkije gegaan. U woonde met uw gezin in Istanbul. In Turkije woonden jullie met een Turks verblijfsdocument voor Tsjetsjenen dat elk jaar verlengd moest worden. Uw document ging eind 2014 verlopen en u had een afspraak voor een verlenging. Deze verlenging werd echter geweigerd omdat Turkije en Rusland in die periode een deal hadden gesloten om die woonregistratie van Tsjetsjenen niet veder te verlengen. Uw vrouw en kinderen kregen echter wel een verlenging op basis van verblijf en schoolgaande kinderen. Op uitnodiging van Amina Akueva vertrok u in september 2015 naar Oekraïne en meldde u zich aan bij het pro-Oekraïenbataljon 'Dzhokhar Dudaev'. U deed dit om op die manier gelegaliseerd te worden in het Oekraïense leger, binnen de afdeling van 'zlotye vorota' (gouden poorten) van het ministerie van Binnenlandse Zaken, en zo Oekraïense identiteitsdocumenten te kunnen verkrijgen. Uw vrouw en kinderen bleven in Turkije. Gedurende twee maanden verbleef u op de basis in Lysychansk. U kreeg er geen gevechtstraining of wapentraining. U verbleef er ten tijde van een vredesperiode en er werd dan ook niet geschoten of gevochten toen u daar was. U verklaart dat er geen wapens waren op uw basis in Lysychansk. Op 10 of 11 november 2015 verliet u het bataljon en reisde u verder naar België. Op 4 december 2015 werd u door de Belgische autoriteiten gecontroleerd en werd vastgesteld dat u zich illegaal op het grondgebied bevond. Naar aanleiding hiervan werd u overgebracht naar het gesloten centrum van Steenokkerzeel. Daar diende u op 7 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Uw echtgenote en kinderen waren intussen vanuit Turkije naar Tsjetsjenië teruggekeerd.

Omwille van uw steun aan de rebellen en uw verblijf in Oekraïne hebben uw moeder, uw familie en uw schoonfamilie verschillende problemen gekend. Zo werd uw moeder in 2009 opgepakt voor ondervraging door de Tsjetsjeense autoriteiten, maar werd ze diezelfde dag opnieuw vrijgelaten. Daarna zijn ze ook nog verschillende keren bij haar langsgeweest om naar u te vragen. De laatste keer was ongeveer een jaar geleden in 2018. In 2013 kwam de FSB ook eenmalig langs bij uw schoonfamilie. In

2017 is uw vrouw voor één dag opgepakt en ondervraagd door de Leninsky ROVD. Daarna heeft zij Rusland verlaten met jullie kinderen. Op dit moment verblijft uw vrouw met jullie kinderen in een Europese lidstaat waar zij asiel heeft aangevraagd.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een onvolledige kopie van uw intern Russisch paspoort, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van een attest dat u moslim bent, een kopie van u identiteitsdocument in Turkije, een kopie van een document in verband met uw verplaatsing naar Alexandrië, een kopie van de toelating om een cursus te beginnen, een kopie van een bewijs van woonregistratie, een kopie van de Turkse verblijfskaarten van uw vrouw en kinderen, een kopie van het Turkse verbijfsdocument van uw vrouw, een onvolledige kopie van het intern Russisch paspoort van uw vrouw, een kopie van de uitnodiging van het Dudaev-bataljon en een kopie van een schriftelijke getuigenverklaring van R. T. (...) met betrekking tot uw detentie van augustus 2008.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. u derhalve verplicht bent om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient. Het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties goede redenen hebben om aan te nemen dat de verzoeker informatie, stukken, documenten of andere elementen achterhoudt die essentieel zijn voor een correcte beoordeling van het verzoek, kunnen zij de verzoeker uitnodigen om deze elementen onverwijld voor te leggen, wat ook hun drager is. De weigering van de verzoeker om deze elementen voor te leggen zonder bevredigende verklaring kan een aanwijzing zijn van zijn weigering om te voldoen aan zijn medewerkingsplicht zoals bedoeld in het eerste lid. In casu wordt vastgesteld dat u zowel uw internationaal paspoort als uw binnenlands Russisch paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties. Dit heeft als gevolg dat u er bijgevolg niet in geslaagd bent om een zicht te geven op uw verblijfsplaatsen en uw activiteiten na uw vertrek uit Rusland in 2008 en voor uw komst naar België eind 2015. Dit is nochtans van cruciaal belang bij de beoordeling van uw vrees voor vervolging jegens uw land van herkomst. Daar u er niet in geslaagd bent om een zicht te geven op uw verblijfsplaatsen en uw activiteiten gedurende 7 jaar tussen uw vertrek uit Rusland en uw komst naar België, geldt dit reeds als negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van uw relaas. Het achterhouden van deze informatie blijkt uit onderstaande argumenten.

U spreekt zich vooreerst tegen over het al dan niet hebben (gehad) van een Russisch internationaal paspoort. Zo verklaart u enerzijds dat u een internationaal paspoort heeft gehad en dat u daarmee in 2008 van Rusland naar Egypte bent gereisd, alsook van Egypte naar Turkije in 2012 (CGVS I, p. 5). In Turkije verkreeg u een nieuw Russisch internationaal paspoort (CGVS I, p. 5). Later verklaart u ook dat u dit internationaal paspoort, verkregen in Turkije, aan uw begeleider die u uit Oekraïne heeft geleid heeft afgegeven. U vreesde namelijk problemen indien u met dit paspoort zou worden opgepakt onderweg (CGVS II, p. 6-7). Anderzijds verklaart u echter dat u nooit een internationaal paspoort heeft gehad (CGVS III, p. 5). Deze verklaringen vallen echter op geen enkele wijze met elkaar te rijmen.

Wat betreft uw Russisch binnenlands paspoort wordt opgemerkt dat u er ook hier niet in geslaagd bent om uw volle medewerking te verlenen. Zo verklaarde u enerzijds tijdens uw persoonlijk onderhoud in 2016 dat uw intern paspoort zich toen in Turkije bevond bij uw vrouw (CGVS I, p. 5). Nadat u werd gevraagd om dit document op te vragen bij uw vrouw, legt u tijdens uw tweede onderhoud een onvolledige kopie van uw binnenlands paspoort neer (CGVS II, p. 3, 9). U gewezen op de onvolledigheid van deze kopie, antwoordt u dat u het origineel misschien kan laten overbrengen zodat

het CGVS uw binnenlands paspoort kan zien (CGVS II, p. 9). Het CGVS mocht uw origineel binnenlands paspoort echter niet ontvangen. Ook tijdens uw derde persoonlijk onderhoud in 2019 weigert u dit document aan het CGVS te bezorgen. Zo verklaart u dat dit paspoort in Grozny ligt omdat u uw eigendom op iemand anders zijn naam wou laten overzetten. U geconfronteerd met het feit dat u tijdens een vorig persoonlijk onderhoud gevraagd was om uw identiteitsdocumenten te bezorgen aan het CGVS, ontkent u dat zulks u ooit zou zijn gevraagd (CGVS III, p. 5). U daarop nogmaals gevraagd om uw origineel Russisch binnenlands paspoort neer te leggen, vraagt u hoe er dan wordt gegarandeerd dat u niet terug zal worden gestuurd. Hoewel u erop gewezen werd dat het neerleggen van een origineel binnenlands paspoort van belang is voor het staven van uw identiteit en uw herkomst, antwoordt u dat u er zeker van bent dat uw identiteit reeds voor 99% werd bepaald door de Belgische asielinstanties (CGVS III, p. 5). Uit bovenstaande blijkt dat u, hoewel u meermaals werd gevraagd om dit document voor te leggen, er niet in geslaagd bent om uw volle medewerking te verlenen inzake uw asielprocedure. Zoals hierboven reeds gesteld, maken bewijzen omtrent de identiteit en de nationaliteit van een verzoeker kernelementen uit in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming. In dit kader is het bovendien van belang erop te wijzen dat een Russisch binnenlands paspoort u geeft overigens ook geen afdoende verklaring voor het niet neerleggen van deze documenten. Bijgevolg vormt het achterhouden van deze twee belangrijke documenten een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van uw relaas.

Niet enkel houdt u deze cruciale documenten achter, maar ook uit onderstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in slaagt om uw eerdere verblijfsplaatsen en activiteiten voor uw komst naar België aan te tonen. Zo worden er vragen gesteld bij uw verblijf in Egypte en in Oekraïne.

Zo verklaart u dat u van december 2008 tot in juni 2012 in Egypte heeft gewoond en u daar heeft gestudeerd. U verklaart dat u aan een islamitische universiteit studeerde, dat u allerlei vakken kreeg en dat u ook de Arabische taal en de islam bestudeerde (CGVS II, p. 4). U gevraagd welke richting u dan had gekozen, verklaart u dat dit een voorbereidende cursus was en dat u nog geen richting had gekozen. U gevraagd of u dit gedurende drie jaar heeft gedaan, antwoordt u dat een normale voorbereidingscursus drie jaar duurt, maar dat u dit maar één jaar heeft gedaan. U verklaart dat het even duurde vooraleer u uw studies mocht aanvangen (CGVS II, p. 4). Vooreerst wordt opgemerkt dat uw verklaringen gaan van drie of vier jaar studie naar een voorbereidende cursus van één jaar. Daarnaast stroken deze verklaringen niet met de door u neergelegde documenten. Zo legt u een document neer over de toelating tot een cursus, daterend van mei 2009. Daarnaast legt u een document neer daterend van 8.12.2011 dat stelt dat u tijdens het schooljaar 2011/2012 in uw tweede jaar van een cursus zat en dat u dit document aan de paspoortdienst in Alexandrië moest afgeven. Uit uw documenten blijkt dat u zowel in 2009 als in 2011-2012, meer bepaald december 2011, bezig was met uw studies, dit is minstens twee jaar. Er wordt zelfs gesteld dat u in 2011-2012 in uw tweede jaar van uw cursus zat. U verklaarde echter maar één jaar te hebben gestudeerd. Het moge duidelijk zijn dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw studies in Egypte wat de geloofwaardigheid van uw verblijf alsook uw activiteiten aldaar ondermijnt.

Het ongeloofwaardig karakter van uw verblijf en uw activiteiten in Egypte als door u beweerd (december 2008- juni 2012 om te studeren), wordt verder bevestigd door uw tegenstrijdige verklaringen over uw verblijfsplaatsen aldaar. Zo verklaarde u tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS dat u tot midden 2011 in Caïro heeft gewoond en dat u daarna werd verplaatst naar Alexandrië. U bleef daar tot juni 2012 (CGVS II, p. 3). Deze verklaring valt echter niet te rijmen met uw eerdere verklaringen hierover. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u van december 2008 tot 2012 in Egypte heeft gewoond en dit op verschillende plaatsen in Caïro. Hoewel u een gedetailleerd overzicht had gegeven van uw verblijfsplaatsen, maakte u echter geen melding van een verblijf in Alexandrië (verklaring DVZ, rubriek 10, cf. administratieve dossier). Tijdens uw eerste onderhoud met het CGVS in 2016 verklaarde u evenmin dat u ooit in Alexandrië zou hebben verbleven. U verklaarde zelfs dat u tot 2012 in Caïro heeft gewoond (CGVS I, p. 4-5). Het feit dat u zowel bij de DVZ als tijdens uw eerste onderhoud geen melding heeft gemaakt van Alexandrië, hoewel u meermaals werd gevraagd naar uw verblijf in Egypte en u hier ook gedetailleerd op heeft geantwoord, en u daarna verklaart wel een jaar in Alexandrië te hebben gewoond, doet de wenkbrauwen fronsen. Dergelijke verklaringen doen bijgevolg afbreuk aan uw verblijf in Egypte.

Uiteindelijk legt u ook uw internationaal paspoort, waarmee u naar en van Egypte zou zijn gereisd, niet neer. Gegeven bovenstaande wordt geconcludeerd dat u geen duidelijk beeld verschaft van uw verblijfsplaatsen noch van uw activiteiten in Egypte.

Vervolgens bent u er ook niet in geslaagd om uw verblijf in Oekraïne aannemelijk te maken. Zo beweert u naar Oekraïne te zijn gegaan in september 2015 om zich aan te sluiten bij het pro-Oekraïne bataljon van Dzhokar Dudaev, later het bataljon van Isa Munaev. U werd verteld dat u op die manier gelegaliseerd zou kunnen worden en u Oekraïense documenten zou kunnen krijgen. Uw verblijf alsook

uw activiteiten aldaar worden echter ondermijnd door uw beperkte kennis over bepaalde gebeurtenissen tijdens uw verblijf aldaar.

Ten eerste legt u tegenstrijdige verklaringen af over het al dan niet bestaan van een vredesakkoord tussen Rusland en Oekraïne tijdens uw verblijf aldaar in september tot november 2015. Zo verklaarde u bij de DVZ en tijdens uw twee eerste persoonlijke onderhouds telkens dat er reeds sprake was van een vredesakkoord met Rusland in de periode van uw verblijf in Oekraïne (CGVS vragenlijst, vraag 3.5, cf. administratieve dossier; CGVS II, p. 22). U voegde daaraan toe dat Poroshenko verklaarde dat alle bataljons ontpapend zouden worden. Deze verklaringen staan echter in schril contrast met zowel uw eigen verklaringen tijdens het derde onderhoud alsook met de informatie hierover ter beschikking van het CGVS (cf. kopie in administratieve dossier). Zo verklaarde u tijdens uw derde onderhoud dat er tijdens uw verblijf in Oekraïne gesprekken aan de gang waren, dat er een soort van vredesmoment was, maar dat u niet weet of er een vredesakkoord was gesloten (CGVS III, p. 15). U geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, namelijk dat er wel een vredesovereenkomst/akkoord was, antwoordt u dat u het zich niet meer herinnert (CGVS, p. 18). Dit is echter geen afdoende verklaring voor dergelijke tegenstrijdigheid, zeker niet aangezien dit voor u, iemand die zich wou laten legaliseren in Oekraïne omwille van lidmaatschap van een pro-Oekraïens bataljon, van uitermate groot belang was. Bovendien blijkt ook uit informatie ter beschikking van het CGVS (cf. kopie in administratieve dossier) dat het officiële vredesakkoord, waarover u het bij de DVZ en tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS had, in februari 2015 onder de naam van het Minsk II-akkoord werd gesloten. U hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat het wel mogelijk is dat er zo'n akkoord was (CGVS III, p. 18). Dit is wederom geen afdoende verklaring voor het feit dat u geen weet zou hebben van een vredesakkoord dat reeds in februari 2015, maanden voor uw komst naar Oekraïne, werd gesloten. Het feit dat u volgens uw verklaringen enkel en alleen naar Oekraïne bent gegaan om documenten te krijgen, maakt het onwaarschijnlijk dat u geen weet zou hebben van het bestaan van dit akkoord. Gegeven bovenstaande worden er grote vraagtekens geplaatst bij uw verblijf en uw activiteiten in Oekraïne.

Ook uw verdere kennis met betrekking tot uw regularisatie tijdens uw beweerde verblijf aldaar laat te wensen over. Zo weet u niet dat er tijdens uw verblijf in Oekraïne, namelijk op 3 oktober 2015, een wet werd gestemd over de legalisatie van buitenlandse leden van pro-Oekraïense bataljons. Deze wet zorgde ervoor dat buitenlanders officieel deel konden uitmaken van het Oekraïense leger en dat ze hiervoor een vergoeding zouden krijgen. Deze wet stelt ook dat buitenlandse strijders een verblijfsvergunning konden krijgen indien zij langer dan drie jaar aan de zijden van het Oekraïense leger vochten (cf. 'Het Dzhokhar Dudaev-bataljon', kopie in administratieve dossier) (CGVS III, p. 13). Aangezien deze legalisering de hoofdreden was voor uw verblijf in Oekraïne, is het onwaarschijnlijk dat u dit niet zou weten. Daarnaast bent u evenmin op de hoogte van een aan deze wet voorafgaande petitie die werd opgesteld aangaande deze legalisering. Deze petitie had als doel om de belofte van de toenmalige Oekraïense president Poroshenko, namelijk dat buitenlandse strijders het Oekraïense staatsburgerschap zouden kunnen aanvragen, uit te voeren en zou uitmonden in genoemde wet van 3 oktober 2015. Deze petitie werd gestart op 29 augustus 2015, amper een week voor uw vertrek naar Oekraïne, en bereikte eind oktober 2015, toen u zich nog in Oekraïne bevond, de doelstelling van 25.000 stemmen. Het feit dat u niet op de hoogte zou zijn van dergelijke ontwikkelingen tijdens uw verblijf in Oekraïne is hoogst onwaarschijnlijk. Bijgevolg wordt er verder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verblijf en uw activiteiten aldaar.

Vervolgens weet u wel dat Amina Akueva de prijs van volksheld van Oekraïne heeft gekregen, maar kloppen uw verklaringen over wanneer ze die kreeg niet met de informatie hierover ter beschikking van het CGVS (cf. kopie in administratieve dossier). Zo twijfelt u over het feit of zij deze prijs in 2016 heeft gekregen. Het is echter verwonderlijk, zeker gezien u verder goed op de hoogte bent van haar leven, haar moed en haar patriottisme (CGVS III, p. 16), dat u over deze datum zou twifelen aangezien deze prijs haar werd uitgereikt in Odessa op 13 oktober 2015, temidden uw verblijf in Oekraïne (cf. COI administratieve dossier). Het feit dat u dit niet weet, maakt dat de geloofwaardigheid van uw verblijf aldaar zwaar wordt ondermijnd.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat u uw verblijf in Oekraïne, behalve een kopie van een uitnodigingsbrief van Amina Okueva, op geen enkele wijze staft. Hoewel u aangaf tijdens uw eerste twee onderhouds in 2016 dat u nog goed contact had met Amina Okueva en haar man Adam Osmaev, en u zelf zei dat u via Amina aan bewijzen zou kunnen geraken, heeft u verder niets neergelegd op het CGVS (CGVS I, p. 26). Wanneer u dit een tweede keer wordt gevraagd tijdens uw tweede onderhoud antwoordt u dat u daarvoor contact moet opnemen met Adam (CGVS II, p. 23). Uiteindelijk bezorgde u ons bovenstaande kopie van een uitnodiging. Ook tijdens uw derde onderhoud werd ten stelligste aangedrongen om het neerleggen van bewijzen dat u in uw beweerde periode in Oekraïne lid was van het door u vermelde pro-Oekraïne bataljon. Wederom mocht het CGVS hier niets van ontvangen. Het feit dat u een kopie van een uitnodiging neerlegt is evenwel geen bewijs van uw beweerde verblijf en uw beweerde activiteiten aldaar. Het toont enkel aan dat u werd uitgenodigd, meer niet. Met

andere woorden legt u geen enkel bewijs neer, hoewel u dit meermaals werd gevraagd en u zelf aangaf dat u dit kon bekomen. Bijgevolg kan er verder geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweerde verblijf en uw beweerde activiteiten in Oekraïne van september tot november 2015.

Uiteindelijk wordt uw gebrek aan medewerking verder bevestigd door het feit dat u geen zicht wil bieden op de huidige verblijfplaats van uw vrouw en uw kinderen. Zo verklaart u dat uw vrouw niet meer in Rusland woont, maar in de Europese Unie. U verklaart dat ze daar een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat ze op het moment van uw derde onderhoud nog op een antwoord aan het wachten was. U gevraagd in welk Europees land uw vrouw en kinderen zich bevinden, vraagt u of het CGVS uw vrouw wil helpen. Wanneer u wordt gewezen op het belang van het geven van een zicht op de verblijfplaatsen van uw familie, antwoordt u daarop dat het CGVS maar uw familie naar België moest brengen en dat u al zo lang van de levens van uw kinderen heeft gemist (CGVS III, p. 19). Dit is echter allerm minst een afdoend antwoord op de vraag om een correct overzicht te geven van de verblijfplaatsen van uw vrouw en kinderen. Het feit dat u hun verblijfplaatsen weigert te benoemen, maakt dat u wederom er niet in geslaagd bent om uw medewerkingsplicht te vervullen.

Gegeven bovenstaande wordt geconcludeerd dat u uw medewerkingsplicht, overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw., onvoldoende heeft vervuld waardoor dit bij voorbaat de algehele geloofwaardigheid van uw relaas zwaar aantast.

Deze algehele geloofwaardigheid van uw asielaanvraag wordt bovendien verder ondermijnd door het feit dat het CGVS geen geloof kan hechten aan de vervolgingsfeiten die u in Rusland meemaakte. Zo verklaart u dat u in 2004 problemen kende met de 15e afdeling van de GRU. Ze waren namelijk enkele keren bij u thuis binnengevallen. Verder verklaart u dat u ongeveer in juni 2008 steun bent beginnen verlenen aan de rebellen in Tsjetsjenië. In augustus 2008 werd u van uw werk opgepakt en meegevoerd naar een OMON-basis waar u gedurende anderhalve dag werd geslagen. Daarna werd u vrijgelaten, mede door een amnestie van Kadyrov. In december 2008 hoorde u dat er twee van uw kompanen bij de rebellen werden opgepakt en op advies van een derde persoon besloot u het land met uw gezin te verlaten.

Zo wordt de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging bij terugkeer of het risico op dergelijke vervolging in uw hoofde (gekoppeld aan de feiten in augustus 2008) onderuit gehaald door de volgende vaststellingen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u zich in uw verklaringen een bijzonder laag profiel aanmeet. Zo blijkt dat u slechts gedurende enkele maanden steun heeft verleend aan de rebellen (juni – begin december 2008). Ook het soort steun dat u verleende was niet van een bijzonder belangrijke categorie. U verklaart dat u kleine aankopen deed op verschillende plaatsen en dat de rebellen dit kwamen ophalen. Verder zorgde u voor medicatie en huurde u soms een appartement voor hen. U deed dit 2 à 3 keer per maand en voor producten hielp u vaker (CGVS I, p. 21). Uit uw verklaringen blijkt evenwel niet dat u een sleutelrol speelde in het verlenen van hulp aan de rebellen noch dat uw hulp van dermate belangrijke of frequente aard was. Deze vaststellingen doen dan ook afbreuk aan de aannemelijkheid van uw verklaring als zouden de Russische of Tsjetsjeense autoriteiten u tot op heden actief opsporen en vervolgen.

Ten tweede wordt de ongeloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging of het risico op vervolging in uw hoofde teniet gedaan door het feit dat uit uw verklaringen blijkt dat u zonder enig probleem uw land van herkomst heeft kunnen verlaten. U reisde namelijk in december 2008 met uw eigen (internationaal) paspoort van de luchthaven van Nalchik naar de luchthaven van Moskou. Daar vloog u met uw eigen documenten en onder uw eigen naam verder naar Egypte. Vooreerst blijkt niet uit uw verklaringen dat u enig probleem zou hebben gekend op de luchthaven van Nalchik. Daarentegen blijkt wel dat u op de luchthaven in Moskou werd ondervraagd (CGVS I, p. 9). U verklaart dat de FSB in Moskou een navraag wou doen bij Tsjetsjenië. Dit gebeurde niet omdat uw vrouw een document van haar werk voorlegde, waarna jullie excuses kregen van de FSB en u gewoon verder kon reizen. Vooreerst spreekt u zich echter tegen over welke job uw vrouw dan precies had. Dit element is nochtans cruciaal in uw asielaanvraag daar haar job jullie een vrijgeleide gaf om het land te verlaten. Zo verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud dat u niet wist welke job zij had, maar gaf u wel aan dat zij en haar familie een hoge positie bekleedden (CGVS I, p. 9). Waar u haar functie niet kende tijdens uw eerste onderhoud, verklaarde u tijdens uw laatste onderhoud dat uw vrouw journalistiek had gestudeerd en dat ze als sociaal werker had gewerkt (CGVS III, p. 12). U geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, antwoordt u dat het feit dat u zou verklaard hebben dat u haar functie niet kende nonsens is en dat u dat niet kan hebben gezegd (CGVS III, p. 12). Dit is echter geen afdoende verklaring voor dergelijke tegenstrijdigheid waardoor deze blijft standhouden. Naast het feit dat u zich tegensprekt over haar job, zijn beide versies van deze tegenstrijdigheid bovendien onwaarschijnlijk. Zo is het niet waarschijnlijk dat u niet zou weten welke job uw vrouw zou hebben op het moment van uw vlucht, zeker niet aangezien haar job blijkbaar zo belangrijk was dat u uiteindelijk zonder problemen werd doorgelaten en jullie zelfs excuses kregen van de FSB. Daarnaast is het evenzeer onwaarschijnlijk dat jullie deze excuses

zouden krijgen en jullie zouden mogen doorreizen omwille van het feit dat uw vrouw een sociaal werker was.

Behalve het feit dat u dus zonder problemen uw land van herkomst heeft kunnen verlaten via de luchthaven van Nalchik en de luchthaven van Moskou, waar u en uw vrouw door de FSB werden gecontroleerd en waar in uw hoofde bijna een navraag werd gedaan bij de Tsjetsjeense autoriteiten, spreekt u zich dus ook nog eens tegen over de job van uw vrouw die heeft geleid tot excuses van de FSB en een vrijgeleide richting Egypte. Dergelijke vaststellingen doen echter zwaar afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging bij terugkeer alsook van het risico op vervolging dat u dan wel zou lopen. Het CGVS stelt ter conclusie, gegeven uw lage profiel, gegeven het feit dat u zonder problemen via de luchthaven van Nalchik en Moskou naar Egypte kon reizen na gecontroleerd te zijn geweest door de FSB, en gegeven het feit dat u zich tegenspreekt over de job van uw vrouw die tot deze vrijgeleide naar Egypte heeft geleid, dat u, a fortiori, niet aannemelijk heeft gemaakt dat u 11 jaar na de feiten nog enig risico op vervolging loopt bij terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw arrestatie in augustus 2008.

Bijkomend kan bovendien nog worden opgemerkt dat het hoogst bemerkenswaardig is dat u, nadat u in augustus 2008 werd gearresteerd en gefolterd omwille van connecties met de rebellen én dat u van Ramzan Kadyrov zelf amnestie heeft gekregen, ervoor zou kiezen om met uw eigen internationaal paspoort en onder uw eigen naam via zowel de luchthaven van Nalchik als de luchthaven van Moskou zou reizen, en dit naar Egypte. Volgens uw verklaringen lag u op dat moment het vuur aan de schenen, dus blijft het bevreemdend dat u toch zou kiezen om legaal te reizen en zich vrijwillig te onderwerpen aan de controle van de FSB. U hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat het inderdaad risicovol was, maar dat u dacht het risico te verminderen door zo snel mogelijk te vertrekken. U gaf ook aan geen andere opties te hebben gehad (CGVS III, p. 12). Deze verklaring is echter niet afdoende voor het nemen van dergelijk risico in uw hoofde alsook in hoofde van uw gezin. Er bestaan namelijk tal van andere opties om op een minder zichtbare manier uw land van herkomst te verlaten. Bijgevolg doet dit verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het risico op vervolging bij terugkeer omwille van uw arrestatie in augustus 2008.

Daar geen geloof wordt gehecht aan deze arrestatie, wordt ook reeds bij voorbaat een schaduw geworpen over de geloofwaardigheid van de daaropvolgende en hieraan gelinkte feiten, namelijk de arrestatie van twee kompanen in december 2018. U verklaart namelijk dat er twee van uw kompanen, mede-hulpverleners aan de rebellen, begin december 2008 werden opgepakt. Nadat dit nieuws u ter ore kwam via een derde kompaan, besloot u om samen met uw gezin uw land van herkomst te verlaten. De geloofwaardigheid van deze feiten wordt echter verder ondermijnd omwille van onderstaande redenen. Zo spreekt u zich over meerdere elementen betreffende deze arrestatie van uw vrienden tegen.

Ten eerste spreekt u zich tegen over wie er precies werd opgepakt voor uw vertrek vanuit Tsjetsjenië naar Egypte. Aangezien de arrestatie van twee van uw kompanen dé reden voor uw vertrek was, kan verwacht worden dat iemand zich hierover niet tegenspreekt. Zo verklaart u enerzijds dat ene M. (...) samen met iemand anders werd opgepakt. Die andere persoon die samen met M. (...) was opgepakt, kende u niet. Twee of drie weken later werd S.M. (...) (diegene die u had ingelicht over de arrestatie van de eerste personen) in Dagestan opgepakt (CGVS I, p. 23; CGVS II, p. 18). Tijdens uw derde onderhoud verklaarde u echter dat de persoon met wie M. (...) was opgepakt, ook M. (...) heette en diens neef was (CGVS III, p. 8). Later bevestigt u nogmaals dat ze neven zijn (CGVS III, p. 11). U geconfronteerd met het feit dat u eerder expliciet verklaarde dat M. (...) samen met een u onbekende medestander, en niet zijn neef, werd opgepakt, herhaalt u dat het familieleden zijn. U zegt dat u informatie van langs verschillende kanten kreeg en dit op verschillende momenten (CGVS III, p. 11). Dit is echter geen afdoende verklaring voor het feit dat u enerzijds verklaart dat M. (...) met een medestander die u niet kent, werd opgepakt en anderzijds dat hij met zijn neef, ook M. (...) genaamd, werd opgepakt. Van iemand die zijn land van herkomst verlaat met zijn vrouw en kind omwille van het feit dat er twee van zijn kompanen werden opgepakt, mag toch verwacht worden dat hij zich over dé reden van zijn vertrek niet zou tegenspreken, wat in casu wel het geval is. Bovendien kan deze tegenstrijdigheid evenmin te wijten zijn aan het feit dat deze arrestaties elf jaar geleden plaatsvonden. Zo was u tijdens het laatste persoonlijk onderhoud in 2019 nog op de hoogte van wat er met uw kompanen, en specifiek met M. (...) (die samen met deze medestander werd opgepakt), was gebeurd. Zo weet u dat hij na zijn arrestatie twee jaar gevangenisstraf had gekregen (CGVS III, p. 7). Het feit dat u bovendien expliciet was in uw antwoorden, bovenop het feit dat het hier om een cruciaal element in uw asielaanvraag gaat, maakt dat tijd geen verschoning kan zijn voor uw tegenstrijdigheid, waardoor deze blijft standhouden.

Het ongeloofwaardig karakter van deze feiten wordt verder bekrachtigd door het feit dat u zich tegenspreekt over hoe u te weten bent gekomen dat deze twee personen werden gearresteerd. Zo verklaart u enerzijds dat een vriend (die u eerder als S.M. (...) had benoemd) u had gebeld, dat hij u vertelde dat jullie elkaar moesten zien en dat u daarna naar hem bent toegegaan (CGVS I, p. 22).

Anderzijds verklaart u dat S.M. (...) u een SMS stuurde, dat u daarna met hem heeft gebeld en dat u hem niet meer persoonlijk heeft gezien (CGVS III, p. 10). U kan echter geen afdoende verklaring bieden voor deze tegenstrijdigheid. Zo zegt u dat u het zich niet meer kan herinneren (CGVS III, p. 10). Het is evenwel niet aannemelijk dat u de waarschuwing die heeft geleid tot uw vertrek uit uw land van herkomst niet meer zou herinneren. Nochtans kan worden verondersteld dat het moment waarop iemand verneemt dat zijn leven in gevaar is een bepaalde impact nalaat. Aangezien u verder geen gewag maakt van geheugenproblemen noch deze attesteert, blijft deze tegenstrijdigheid standhouden en doet dit verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de feiten van december 2008, dé reden van uw vertrek uit uw land van herkomst.

Uiteindelijk wordt nog opgemerkt dat u uw problemen in de Russische Federatie, noch die van augustus 2008 noch die van december 2008 of de u in augustus 2008 verleende amnestie, op één of andere manier heeft gestaafd.

Nochtans werden er enkele van uw kompanen gearresteerd en veroordeeld, toch legt u geen enkel begin van bewijs neer van deze vervolgingsfeiten. Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans verwacht worden dat hij zijn verklaringen op alle mogelijke manier staft, onder meer door het neerleggen van documenten. Dit is in casu niet het geval.

Gegeven bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging betreffende het incident in december 2008 aannemelijk te maken. Bijgevolg kan er ook aan de incidenten hieropvolgend en ten gevolge hiervan geen geloof worden gehecht. U verklaart namelijk nog dat de autoriteiten uw moeder in 2009 hebben meegenomen voor ondervraging (ze werd diezelfde avond vrijgelaten), dat de FSB in 2013 aangeklopt hebben bij uw schoonfamilie (maar er verder niets is gebeurd), dat uw vrouw in 2017 eveneens voor ondervraging werd meegenomen (maar dit omwille van uw vermeende activiteiten in Oekraïne, dewelke reeds ongeloofwaardig werden geacht) en dat de Tsjetsjeense autoriteiten nadien af en toe nog bij uw moeder zijn langsgeweest. Zoals reeds gesteld kan er geen geloof worden gehecht aan deze feiten daar ook aan de oorzaak ervan geen geloof kan worden gehecht. De ongeloofwaardigheid van deze feiten wordt bovendien verder bevestigd door het feit dat u eigenlijk niet goed weet om de hoeveel tijd ze bij uw moeder langskomen: "Ik weet het niet, misschien elke twee maanden, elke anderhalve maand, maar ik weet het eigenlijk niet" (CGVS III, p. 3). Gegeven bovenstaande bent u er ook niet in geslaagd om deze feiten aannemelijk te maken.

Wat betreft uw vrees voor vervolging jegens uw land van herkomst omwille van het feit dat u lid was van een pro-Oekraïens bataljon dient te worden opgemerkt dat hierboven reeds uitvoerig werd geargumenteed dat uw verblijf en uw activiteiten aldaar ongeloofwaardig werden geacht (cf. supra). Bijgevolg bent u er dus niet in geslaagd om uw vrees in dit kader aannemelijk te maken.

Gegeven bovenstaande wordt geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor of risico op vervolging bij terugkeer en een reëel risico in uw hoofde op ernstige schade in uw hoofde aannemelijk te maken. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een onvolledige kopie van uw intern Russisch paspoort, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van een attest dat u moslim bent, een kopie van uw identiteitsdocument in Turkije, een kopie van een document dat u aan de paspoortdienst in Alexandrië moest afgeven, een kopie van een toelating om met een cursus te starten, een kopie van een bewijs van woonregistratie, een kopie van de Turkse verblijfskaarten van uw vrouw en kinderen, een kopie van het Turkse verbijfsdocument van uw vrouw, een onvolledige kopie van het intern Russisch paspoort van uw vrouw, een kopie van de uitnodiging van het Dudaev bataljon en een kopie van een schriftelijke verklaring van R. T. (...).

Wat betreft de kopie van het intern Russisch paspoort van uw vrouw wordt opgemerkt dat het om een kopie gaat en deze bovendien onvolledig is. Daarnaast heeft dit document betrekking op de gegevens van uw vrouw en niet op die van u. Dit document wijzigt bijgevolg niets aan bovenstaande analyse. Wat betreft de kopie van uw geboorteakte wordt opgemerkt dat dit document louter betrekking heeft op uw geboortegegevens, dewelke niet worden betwist. Wat betreft de kopie van uw identiteitsdocument in Turkije, de kopie van de Turkse verblijfskaarten van uw vrouw en kinderen en de kopie van het Turkse verbijfsdocument van uw vrouw, wordt opgemerkt dat deze betrekking hebben op jullie verblijf in Turkije. Er wordt echter niet betwist dat jullie op een gegeven moment in Turkije hebben verbleven. Dit document toont evenwel niet aan van wanneer tot wanneer jullie daar hebben verbleven noch wat de aanleiding voor jullie vertrek naar Turkije was. Bijgevolg veranderen deze documenten niets aan bovenstaande analyse. Wat betreft de kopie van het attest dat u moslim bent, alsook de kopie van uw woonregistratie uitgegeven door de Al Azhar universiteit, wordt opgemerkt dat dit louter aantoonde dat u moslim bent en u ingeschreven was aan een universiteit en u in Cairo was geregistreerd, meer niet. Dit document toont op geen enkele wijze aan hoe lang u in Egypte bent verbleven noch wat u daar gedurende vier jaar heeft gedaan. Bovendien legt u hier enkel kopieën van neer en krijgen documenten enkel bewijswaarde indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is (cf. supra). Deze documenten wijzigen dus niets aan bovenstaande analyse. Wat betreft de

kopie van het document in verband met uw verplaatsing naar Alexandrië, de kopie van de toelating om een cursus te starten, wordt opgemerkt dat deze documenten hierboven reeds werden besproken. De kopie van de uitnodiging van het Dudaev-bataljon werd hierboven reeds besproken (cf. supra). Wat betreft de kopie van een schriftelijke getuigenverklaring van R. T. (...) over uw detentie uit 2008, wordt opgemerkt dat deze brief gebaseerd is op de subjectieve verklaringen van derden. Deze veranderen niets aan bovenstaande analyse daar het aan de verzoeker zelf is om op basis van zijn eigen verklaringen zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken, wat in casu niet is gebeurd.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op de:

*"- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, i.c. zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel
- Schending van de motiveringsverplichting: genomen uit de schending van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen".*

Verzoeker wenst preliminair op te merken dat hij een zeer uitgebreide en gedetailleerde uiteenzetting heeft gedaan van zijn asielmotieven, dat hij ter staving hiervan de nodige documenten neerlegde en dat hem aldus geenszins kan worden verweten dat hij niet heeft voldaan aan de medewerkingsplicht.

Waar hem wordt verweten dat hij zowel zijn internationaal als zijn binnenlands paspoort achterhoudt, voert verzoeker aan:

"Hierbij dient opgemerkt te worden dat in eerste instantie verzoeker tijdens zijn interview wel degelijk een gedeeltelijke kopij van zijn intern Russisch paspoort - die in zijn bezit was - heeft voorgelegd. Het is dus niet correct om te stellen dat verzoeker zijn binnenlands Russisch paspoort zou hebben achtergehouden.

Verder heeft verzoeker verschillende stukken voorgelegd waaruit zijn verblijfplaatsen en activiteiten na zijn vertrek uit Rusland in 2008 en voor zijn komst in België eind 2015 blijken (cf. infra). Het is onredelijk om te stellen dat hij door het niet kunnen voorleggen van een volledige kopij van zijn paspoorten hij er niet in zou zijn geslaagd daar een duidelijk zicht over te bieden."

Omtrent het motief dat hij tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd over het al dan niet bezitten van een internationaal paspoort, stelt verzoeker:

“Verzoeker verklaarde inderdaad dat hij met zijn internationaal paspoort in 2008 van Rusland naar Egypte is gereisd en in 2012 van Egypte naar Turkije. In Turkije verkreeg hij een nieuw Russisch internationaal paspoort Dit heeft hij afgegeven aan zijn begeleider in Oekraïne.

Verzoeker heeft echter nooit of te nimmer beweerd geen internationaal paspoort te hebben gehad (!).

Verweerster verwijst naar CGVS III, p.5, doch daarin verklaart verzoeker het volgende:

(...)

Verzoeker verklaart (en bevestigt nogmaals) duidelijk dat hij wel een internationaal paspoort heeft gehad, doch dit heeft achtergelaten bij een persoon in Oekraïne.

Uit de samenlezing van het voormelde kan worden afgeleid dat met “Ik heb geen buitenlands paspoort Nooit gehad.” wordt bedoeld dat verzoeker dit in België niet in handen heeft gehad daar het verloren is geraakt, zoals hij verder eveneens verklaart.

Het lijkt erop alsof verweerster hier spijkers op laag water zoekt, minstens de verklaringen van verzoeker verkeerd interpreteert.

Verzoeker is er eveneens in geslaagd om (gedeeltelijke) kopijen te bekomen van zowel zijn vervallen internationaal paspoort als zijn nieuw internationaal paspoort Hieruit blijkt zijn binnenkomst en verblijf in Egypte vanaf december 2008 tot (minstens) april 2011, alsook zijn binnenkomst in Oekraïne in september 2015 (stukken 3 en 4).

Verzoeker heeft de originele paspoorten thans niet in zijn bezit Indien hij deze tijdig bekomt zal hij deze ter zitting voorleggen.”

In zoverre zijn verblijf en zijn activiteiten in Egypte in de bestreden beslissing in twijfel worden getrokken, doet verzoeker gelden:

“Verzoeker heeft er geen enkel belang bij om hierover te liegen. Indien de verklaringen omtrent zijn studies onduidelijk waren, heeft verzoeker dit minstens door het bijbrengen van bewijsstukken verhelderd.

Verzoeker bracht immers een kopij van een attest dat hij moslim is, een kopij van de toelating om een cursus te beginnen aan een islamitische universiteit in Cairo d.d. mei 2009 en een kopij van een document i.v.m. zijn overplaatsing naar Alexandrië om aldaar zijn studies verder te zetten d.d. 8 december 2011.

Verzoeker verbleef in Egypte gedurende de periode 2009-2012. In 2009 werd hij toegelaten tot de islamitische universiteit in Cairo. In 2010 vatte hij zijn studies aan in Cairo, waarna hij in 2011 werd overgeplaatst naar Alexandrië.

Thans blijkt uit de door verzoeker bijgebrachte kopij van zijn vervallen internationaal paspoort dat hij minstens gedurende de periode december 2008 tot april 2011 in Egypte verbleef (stuk 3).

Verder brengt verzoeker een kopij bij van de geboorteakte van één van zijn kinderen, die in Cairo is geboren. De gegevens van verzoeker staan uiteraard in deze akte vermeld (stuk 5).

Verzoeker brengt eveneens een attest bij waaruit blijkt dat in december 2008, daags na zijn aankomst in Egypte, een bloedonderzoek werd verricht in het Universitair Al Hussein ziekenhuis in Cairo (stuk 6).

Tenslotte brengt verzoeker de aanvragen tot inschrijving op de universiteit in Cairo bij van hemzelf en zijn echtgenote, alsook voor de goede orde het toelatingsattest voor het tweede jaar (stuk 7 en 8).

Hiermee maakt verzoeker zijn verblijf en activiteiten in Egypte voldoende aannemelijk.”

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn verblijf in Oekraïne. In dit kader betoogt hij:

“Verweerster stelt hieromtrent dat verzoeker er niet is in geslaagd zijn verblijf in Oekraïne aannemelijk te maken wegens zijn “beperkte” kennis over bepaalde gebeurtenissen tijdens zijn verblijf aldaar.

Verweerster kan er echter niet om heen dat verzoeker om zijn verblijf in Oekraïne te staven reeds een kopij van de uitnodiging van het Dudaev-bataljon heeft voorgelegd.

Thans brengt verzoeker een kopij van zijn internationaal paspoort bij waaruit zijn binnenkomst in Oekraïne in september 2015 blijkt. Dit stemt overeen met de reeds afgelegde verklaring van verzoeker hieromtrent.

Het is niet redelijk om te stellen dat ondanks deze elementen het verblijf van verzoeker niet aannemelijk kan worden gemaakt, enkel en omwille van onvolledige verklaringen omtrent de politieke ontwikkelingen in Oekraïne tijdens zijn verblijf.”

Verzoeker is verder van mening dat het gebrek aan toelichting omtrent de huidige verblijfplaats van zijn echtgenote en zijn kinderen geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas en de gegrondheid van zijn aanvraag. Verzoeker stelt alle relevante informatie te hebben verstrekt en in de mate van het mogelijke stukken te hebben neergelegd.

Verzoeker vervolgt:

“Doordat verzoeker steun heeft verleend aan de rebellen, loopt hij in zijn land van herkomst verhoogd risico op vervolging. Het is hierbij irrelevant of hij al dan niet een sleutelrol heeft gespeeld.

Het bewijs hiervan is zijn arrestatie in augustus 2008. Verzoeker bracht reeds een kopij van een schriftelijke getuigenverklaring van R. T. (...) hieromtrent.

Verder is er in hoofde van verzoeker eveneens gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn aansluiting bij het pro-Oekraïens bataljon. (Verzoeker meent inmiddels zijn verblijf in Oekraïne aannemelijk te hebben gemaakt - cf.infra)”.

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om de vluchtelingenstatus of minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken en documenten bij het verzoekschrift:

“3. Kopij vervallen internationaal paspoort met vertaling

4. Kopij nieuw internationaal paspoort

5. Uittreksel uit de geboorteakte zoon verzoeker met vertaling

6. Attest bloedonderzoek met vertaling

7. Aanvragen tot inschrijving universiteit verzoeker en echtgenote met vertaling

8. Toelatingsbewijs tweede jaar universiteit met vertaling”.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer. Het betreft het origineel van zijn internationaal paspoort en de originelen van de stukken die in bijlagen nr. 5, 7 en 8 bij het verzoekschrift werden gevoegd.

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoeker duidt niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg beroept hij zich niet dienstig op de schending van deze bepaling.

Verzoeker duidt evenmin op welke wijze artikel 4 van de voormelde wet, dat bepaalt dat de bij deze wet voorgeschreven motiveringsplicht in een aantal gevallen niet van toepassing is, te dezen zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.3. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden

worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.5. Verzoeker stelt niet naar zijn land en regio van herkomst te kunnen terugkeren omwille van steun aan de rebellen en omwille van zijn verblijf en activiteiten in Oekraïne.

Dient in dit kader echter vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker blijkens hetgeen terecht gesteld wordt in het niet-betwiste feitenrelaas na aankomst in België niet onmiddellijk en spontaan een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker talmde enige tijd alvorens dit te doen en diende zulk verzoek uiteindelijk slechts in nadat hij op 4 december 2015 door de Belgische autoriteiten werd gecontroleerd, nadat werd vastgesteld dat hij zich illegaal op het grondgebied bevond en nadat hij werd overgebracht naar het gesloten centrum van Steenokkerzeel. Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en tot nadat hij werd aangehouden talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

De algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt verder op ernstige wijze ondergraven doordat hij weigert om enig zicht te bieden op de werkelijke verblijfplaats en situatie van zijn echtgenote en zijn kinderen. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Uiteindelijk wordt uw gebrek aan medewerking verder bevestigd door het feit dat u geen zicht wil bieden op de huidige verblijfplaats van uw vrouw en uw kinderen. Zo verklaart u dat uw vrouw niet meer in Rusland woont, maar in de Europese Unie. U verklaart dat ze daar een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat ze op het moment van uw derde onderhoud nog op een antwoord aan het wachten was. U gevraagd in welk Europees land uw vrouw en kinderen zich bevinden, vraagt u of het CGVS uw vrouw wil helpen. Wanneer u wordt gewezen op het belang van het geven van een zicht op de verblijfplaatsen van uw familie, antwoordt u daarop dat het CGVS maar uw familie naar België moest brengen en dat u al zo lang van de levens van uw kinderen heeft gemist (CGVS III, p. 19). Dit is echter allerminst een afdoend antwoord op de vraag om een correct overzicht te geven van de verblijfplaatsen van uw vrouw en kinderen. Het feit dat u hun verblijfplaatsen weigert te benoemen, maakt dat u wederom er niet in geslaagd bent om uw medewerkingsplicht te vervullen.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Ten onrechte tracht hij het voorgaande af te doen als zijnde irrelevant. Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, namelijk redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaansluiting. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en

plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Dat verzoeker weigert om enig zicht te bieden op de reële verblijfplaats en situatie van zijn echtgenote en zijn kinderen, vormt een aperte inbreuk op de voormelde, op hem rustende medewerkingsplicht en doet afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Eveneens verzaakte en verzaakt verzoeker aan de medewerkingsplicht waar hij naliet en nalaat zijn binnenlands Russisch paspoort neer te leggen en voor het ontbreken van dit document geen afdoende verklaring biedt. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Wat betreft uw Russisch binnenlands paspoort wordt opgemerkt dat u er ook hier niet in geslaagd bent om uw volle medewerking te verlenen. Zo verklaarde u enerzijds tijdens uw persoonlijk onderhoud in 2016 dat uw intern paspoort zich toen in Turkije bevond bij uw vrouw (CGVS I, p. 5). Nadat u werd gevraagd om dit document op te vragen bij uw vrouw, legt u tijdens uw tweede onderhoud een onvolledige kopie van uw binnenlands paspoort neer (CGVS II, p. 3, 9). U gewezen op de onvolledigheid van deze kopie, antwoordt u dat u het origineel misschien kan laten overbrengen zodat het CGVS uw binnenlands paspoort kan zien (CGVS II, p. 9). Het CGVS mocht uw origineel binnenlands paspoort echter niet ontvangen. Ook tijdens uw derde persoonlijk onderhoud in 2019 weigert u dit document aan het CGVS te bezorgen. Zo verklaart u dat dit paspoort in Grozny ligt omdat u uw eigendom op iemand anders zijn naam wou laten overzetten. U geconfronteerd met het feit dat u tijdens een vorig persoonlijk onderhoud gevraagd was om uw identiteitsdocumenten te bezorgen aan het CGVS, ontkent u dat zulks u ooit zou zijn gevraagd (CGVS III, p. 5). U daarop nogmaals gevraagd om uw origineel Russisch binnenlands paspoort neer te leggen, vraagt u hoe er dan wordt gegarandeerd dat u niet terug zal worden gestuurd. Hoewel u erop gewezen werd dat het neerleggen van een origineel binnenlands paspoort van belang is voor het staven van uw identiteit en uw herkomst, antwoordt u dat u er zeker van bent dat uw identiteit reeds voor 99% werd bepaald door de Belgische asielinstanties (CGVS III, p. 5). Uit bovenstaande blijkt dat u, hoewel u meermaals werd gevraagd om dit document voor te leggen, er niet in geslaagd bent om uw volle medewerking te verlenen inzake uw asielprocedure. Zoals hierboven reeds gesteld, maken bewijzen omtrent de identiteit en de nationaliteit van een verzoeker kernelementen uit in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming.”

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Waar hij erop wijst dat hij weldegelijk een gedeeltelijke kopie van zijn intern paspoort heeft neergelegd, dient immers te worden vastgesteld dat hiermee in de voormelde motivering uitdrukkelijk en terdege wordt rekening gehouden. Voor het overige laat verzoeker deze motivering ongemoeid.

Dient verder te worden vastgesteld dat verzoeker tot op heden nalaat om het origineel voor te leggen van zijn volledige oude, vervallen internationale paspoort. Hij legt van dit stuk slechts een kopie voor. Gelet op de makkelijke manipuleerbaarheid van kopieën, kan hieraan geen bewijswaarde worden gehecht. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker niet de minste toelichting verschaft omtrent de wijze waarop hij deze kopieën, ondanks dat hij de originelen niet in zijn bezit heeft, alsnog heeft kunnen bemachtigen.

Dient voorts te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende vrees ten aanzien van de autoriteiten van zijn land van herkomst en nood aan internationale bescherming fundamenteel worden ondermijnd door het door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde en door middel van een aanvullende nota neergelegde nieuwe internationale paspoort. Zo verzoeker werkelijk deze autoriteiten vreesde, is het namelijk niet aannemelijk dat hij zich tot deze autoriteiten zou richten teneinde een nieuw paspoort te bekomen. Evenmin is het geloofwaardig dat deze autoriteiten, indien verzoeker werkelijk in hun negatieve aandacht stond, zonder enig probleem een nieuw internationaal paspoort zouden uitreiken op naam van verzoeker.

Omtrent de eerste reden waarom verzoeker stelt zijn land en regio te hebben verlaten en aangeeft niet te kunnen terugkeren, met name zijn steun aan de rebellen en de hieruit voortgesproten problemen en vrees voor vervolging, wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd:

“Deze algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt bovendien verder ondermijnd door het feit dat het CGVS geen geloof kan hechten aan de vervolgingsfeiten die u in Rusland meemaakte. Zo verklaart u dat u in 2004 problemen kende met de 15e afdeling van de GRU. Ze waren namelijk enkele keren bij u thuis binnengevallen. Verder verklaart u dat u ongeveer in juni 2008 steun bent beginnen verlenen aan de rebellen in Tsjetsjenië. In augustus 2008 werd u van uw werk opgepakt en meegevoerd naar een OMON-basis waar u gedurende anderhalve dag werd geslagen. Daarna werd u vrijgelaten, mede door een amnestie van Kadyrov. In december 2008 hoorde u dat er twee van uw kompanen bij de

rebellen werden opgepakt en op advies van een derde persoon besloot u het land met uw gezin te verlaten.

Zo wordt de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging bij terugkeer of het risico op dergelijke vervolging in uw hoofde (gekoppeld aan de feiten in augustus 2008) onderuit gehaald door de volgende vaststellingen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u zich in uw verklaringen een bijzonder laag profiel aanmeet. Zo blijkt dat u slechts gedurende enkele maanden steun heeft verleend aan de rebellen (juni – begin december 2008). Ook het soort steun dat u verleende was niet van een bijzonder belangrijke categorie. U verklaart dat u kleine aankopen deed op verschillende plaatsen en dat de rebellen dit kwamen ophalen. Verder zorgde u voor medicatie en huurde u soms een appartement voor hen. U deed dit 2 à 3 keer per maand en voor producten hielp u vaker (CGVS I, p. 21). Uit uw verklaringen blijkt evenwel niet dat u een sleutelrol speelde in het verlenen van hulp aan de rebellen noch dat uw hulp van dermate belangrijke of frequente aard was. Deze vaststellingen doen dan ook afbreuk aan de aannemelijkheid van uw verklaring als zouden de Russische of Tsjetsjeense autoriteiten u tot op heden actief opsporen en vervolgen.

Ten tweede wordt de ongeloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging of het risico op vervolging in uw hoofde teniet gedaan door het feit dat uit uw verklaringen blijkt dat u zonder enig probleem uw land van herkomst heeft kunnen verlaten. U reisde namelijk in december 2008 met uw eigen (internationaal) paspoort van de luchthaven van Nalchik naar de luchthaven van Moskou. Daar vloog u met uw eigen documenten en onder uw eigen naam verder naar Egypte. Vooreerst blijkt niet uit uw verklaringen dat u enig probleem zou hebben gekend op de luchthaven van Nalchik. Daarentegen blijkt wel dat u op de luchthaven in Moskou werd ondervraagd (CGVS I, p. 9). U verklaart dat de FSB in Moskou een navraag wou doen bij Tsjetsjenië. Dit gebeurde niet omdat uw vrouw een document van haar werk voorlegde, waarna jullie excuses kregen van de FSB en u gewoon verder kon reizen. Vooreerst spreekt u zich echter tegen over welke job uw vrouw dan precies had. Dit element is nochtans cruciaal in uw asielrelaas daar haar job jullie een vrijgeleide gaf om het land te verlaten. Zo verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud dat u niet wist welke job zij had, maar gaf u wel aan dat zij en haar familie een hoge positie bekleedden (CGVS I, p. 9). Waar u haar functie niet kende tijdens uw eerste onderhoud, verklaarde u tijdens uw laatste onderhoud dat uw vrouw journalistiek had gestudeerd en dat ze als sociaal werker had gewerkt (CGVS III, p. 12). U geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, antwoordt u dat het feit dat u zou verklaard hebben dat u haar functie niet kende nonsens is en dat u dat niet kan hebben gezegd (CGVS III, p. 12). Dit is echter geen afdoende verklaring voor dergelijke tegenstrijdigheid waardoor deze blijft standhouden. Naast het feit dat u zich tegensprekt over haar job, zijn beide versies van deze tegenstrijdigheid bovendien onwaarschijnlijk. Zo is het niet waarschijnlijk dat u niet zou weten welke job uw vrouw zou hebben op het moment van uw vlucht, zeker niet aangezien haar job blijkbaar zo belangrijk was dat u uiteindelijk zonder problemen werd doorgelaten en jullie zelfs excuses kregen van de FSB. Daarnaast is het evenzeer onwaarschijnlijk dat jullie deze excuses zouden krijgen en jullie zouden mogen doorreizen omwille van het feit dat uw vrouw een sociaal werker was.

Behalve het feit dat u dus zonder problemen uw land van herkomst heeft kunnen verlaten via de luchthaven van Nalchik en de luchthaven van Moskou, waar u en uw vrouw door de FSB werden gecontroleerd en waar in uw hoofde bijna een navraag werd gedaan bij de Tsjetsjeense autoriteiten, spreekt u zich dus ook nog eens tegen over de job van uw vrouw die heeft geleid tot excuses van de FSB en een vrijgeleide richting Egypte. Dergelijke vaststellingen doen echter zwaar afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging bij terugkeer alsook van het risico op vervolging dat u dan wel zou lopen. Het CGVS stelt ter conclusie, gegeven uw lage profiel, gegeven het feit dat u zonder problemen via de luchthaven van Nalchik en Moskou naar Egypte kon reizen na gecontroleerd te zijn geweest door de FSB, en gegeven het feit dat u zich tegensprekt over de job van uw vrouw die tot deze vrijgeleide naar Egypte heeft geleid, dat u, a fortiori, niet aannemelijk heeft gemaakt dat u 11 jaar na de feiten nog enig risico op vervolging loopt bij terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw arrestatie in augustus 2008.

Bijkomend kan bovendien nog worden opgemerkt dat het hoogst bemerkenswaardig is dat u, nadat u in augustus 2008 werd gearresteerd en gefolterd omwille van connecties met de rebellen én dat u van Ramzan Kadyrov zelf amnestie heeft gekregen, ervoor zou kiezen om met uw eigen internationaal paspoort en onder uw eigen naam via zowel de luchthaven van Nalchik als de luchthaven van Moskou zou reizen, en dit naar Egypte. Volgens uw verklaringen lag u op dat moment het vuur aan de schenen, dus blijft het bevreemdend dat u toch zou kiezen om legaal te reizen en zich vrijwillig te onderwerpen aan de controle van de FSB. U hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat het inderdaad risicovol was, maar dat u dacht het risico te verminderen door zo snel mogelijk te vertrekken. U gaf ook aan geen andere opties te hebben gehad (CGVS III, p. 12). Deze verklaring is echter niet afdoende voor het nemen van dergelijk risico in uw hoofde alsook in hoofde van uw gezin. Er bestaan namelijk tal van

andere opties om op een minder zichtbare manier uw land van herkomst te verlaten. Bijgevolg doet dit verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het risico op vervolging bij terugkeer omwille van uw arrestatie in augustus 2008.

Daar geen geloof wordt gehecht aan deze arrestatie, wordt ook reeds bij voorbaat een schaduw geworpen over de geloofwaardigheid van de daaropvolgende en hieraan gelinkte feiten, namelijk de arrestatie van twee kompanen in december 2018. U verklaart namelijk dat er twee van uw kompanen, mede-hulpverleners aan de rebellen, begin december 2008 werden opgepakt. Nadat dit nieuws u ter ore kwam via een derde kompaan, besloot u om samen met uw gezin uw land van herkomst te verlaten. De geloofwaardigheid van deze feiten wordt echter verder ondermijnd omwille van onderstaande redenen. Zo spreekt u zich over meerdere elementen betreffende deze arrestatie van uw vrienden tegen.

Ten eerste spreekt u zich tegen over wie er precies werd opgepakt voor uw vertrek vanuit Tsjetsjenië naar Egypte. Aangezien de arrestatie van twee van uw kompanen dé reden voor uw vertrek was, kan verwacht worden dat iemand zich hierover niet tegenspreekt. Zo verklaart u enerzijds dat ene M. (...) samen met iemand anders werd opgepakt. Die andere persoon die samen met M. (...) was opgepakt, kende u niet. Twee of drie weken later werd S.M. (...) (diegene die u had ingelicht over de arrestatie van de eerste personen) in Dagestan opgepakt (CGVS I, p. 23; CGVS II, p. 18). Tijdens uw derde onderhoud verklaarde u echter dat de persoon met wie M. (...) was opgepakt, ook M. (...) heette en diens neef was (CGVS III, p. 8). Later bevestigt u nogmaals dat ze neven zijn (CGVS III, p. 11). U geconfronteerd met het feit dat u eerder expliciet verklaarde dat M. (...) samen met een u onbekende medestander, en niet zijn neef, werd opgepakt, herhaalt u dat het familieleden zijn. U zegt dat u informatie van langs verschillende kanten kreeg en dit op verschillende momenten (CGVS III, p. 11). Dit is echter geen afdoende verklaring voor het feit dat u enerzijds verklaart dat M. (...) met een medestander die u niet kent, werd opgepakt en anderzijds dat hij met zijn neef, ook M. (...) genaamd, werd opgepakt. Van iemand die zijn land van herkomst verlaat met zijn vrouw en kind omwille van het feit dat er twee van zijn kompanen werden opgepakt, mag toch verwacht worden dat hij zich over dé reden van zijn vertrek niet zou tegenspreken, wat in casu wel het geval is. Bovendien kan deze tegenstrijdigheid evenmin te wijten zijn aan het feit dat deze arrestaties elf jaar geleden plaatsvonden. Zo was u tijdens het laatste persoonlijk onderhoud in 2019 nog op de hoogte van wat er met uw kompanen, en specifiek met M. (...) (die samen met deze medestander werd opgepakt), was gebeurd. Zo weet u dat hij na zijn arrestatie twee jaar gevangenisstraf had gekregen (CGVS III, p. 7). Het feit dat u bovendien expliciet was in uw antwoorden, bovenop het feit dat het hier om een cruciaal element in uw asielaanvraag gaat, maakt dat tijd geen verschoning kan zijn voor uw tegenstrijdigheid, waardoor deze blijft standhouden.

Het ongeloofwaardig karakter van deze feiten wordt verder bekrachtigd door het feit dat u zich tegenspreekt over hoe u te weten bent gekomen dat deze twee personen werden gearresteerd. Zo verklaart u enerzijds dat een vriend (die u eerder als S.M. (...) had benoemd) u had gebeld, dat hij u vertelde dat jullie elkaar moesten zien en dat u daarna naar hem bent toegegaan (CGVS I, p. 22). Anderzijds verklaart u dat S.M. (...) u een SMS stuurde, dat u daarna met hem heeft gebeld en dat u hem niet meer persoonlijk heeft gezien (CGVS III, p. 10). U kan echter geen afdoende verklaring bieden voor deze tegenstrijdigheid. Zo zegt u dat u het zich niet meer kan herinneren (CGVS III, p. 10). Het is evenwel niet aannemelijk dat u de waarschuwing die heeft geleid tot uw vertrek uit uw land van herkomst niet meer zou herinneren. Nochtans kan worden verondersteld dat het moment waarop iemand verneemt dat zijn leven in gevaar is een bepaalde impact nalaat. Aangezien u verder geen gewag maakt van geheugenproblemen noch deze attesteert, blijft deze tegenstrijdigheid standhouden en doet dit verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de feiten van december 2008, dé reden van uw vertrek uit uw land van herkomst.

Uiteindelijk wordt nog opgemerkt dat u uw problemen in de Russische Federatie, noch die van augustus 2008 noch die van december 2008 of de u in augustus 2008 verleende amnestie, op één of andere manier heeft gestaafd.

Nochtans werden er enkele van uw kompanen gearresteerd en veroordeeld, toch legt u geen enkel begin van bewijs neer van deze vervolgingsfeiten. Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans verwacht worden dat hij zijn verklaringen op alle mogelijke manier staft, onder meer door het neerleggen van documenten. Dit is in casu niet het geval.

Gegeven bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging betreffende het incident in december 2008 aannemelijk te maken. Bijgevolg kan er ook aan de incidenten hieropvolgend en ten gevolge hiervan geen geloof worden gehecht. U verklaart namelijk nog dat de autoriteiten uw moeder in 2009 hebben meegenomen voor ondervraging (ze werd diezelfde avond vrijgelaten), dat de FSB in 2013 aangeklopt hebben bij uw schoonfamilie (maar er verder niets is gebeurd), dat uw vrouw in 2017 eveneens voor ondervraging werd meegenomen (maar dit omwille van uw vermeende activiteiten in Oekraïne, dewelke reeds ongeloofwaardig werden geacht) en dat de Tsjetsjeense autoriteiten nadien af en toe nog bij uw moeder zijn langsgeweest. Zoals reeds gesteld kan

er geen geloof worden gehecht aan deze feiten daar ook aan de oorzaak ervan geen geloof kan worden gehecht. De ongeloofwaardigheid van deze feiten wordt bovendien verder bevestigd door het feit dat u eigenlijk niet goed weet om de hoeveel tijd ze bij uw moeder langskomen: "Ik weet het niet, misschien elke twee maanden, elke anderhalve maand, maar ik weet het eigenlijk niet" (CGVS III, p. 3). Gegeven bovenstaande bent u er ook niet in geslaagd om deze feiten aannemelijk te maken."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hij vergenoegt zich ertoe te verwijzen naar de reeds aangehaalde arrestatie, te herhalen dat hij door de steun die hij in het verleden verleende aan de rebellen in zijn land van herkomst verhoogd risico loopt op vervolging en de voorgaande motieven af te doen als irrelevant. Hiermee doet verzoeker op generlei wijze afbreuk aan de veelheid aan voormelde, omtrent deze elementen gedane vaststellingen. Gezien verzoeker de voormelde motieven niet dienstig aanvecht, blijven deze onverminderd gehandhaafd.

In zoverre verzoeker daarnaast de tweede reden benadrukt waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land en regio van herkomst en in dit kader herhaalt dat hij ten gevolge van zijn aansluiting bij een pro-Oekraïens bataljon vervolging riskeert bij een terugkeer naar dit land en deze regio, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de vaststelling dat blijkens het voorgaande geen geloof kan worden gehecht aan de voorafgaandelijke lotgevallen, problemen en vrees van verzoeker, eveneens afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn vermeende anti-Russische activiteiten en verblijf in Oekraïne.

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing daarenboven met recht gemotiveerd:

"Vervolgens bent u er ook niet in geslaagd om uw verblijf in Oekraïne aannemelijk te maken. Zo beweert u naar Oekraïne te zijn gegaan in september 2015 om zich aan te sluiten bij het pro-Oekraïne bataljon van Dzhokhar Dudaev, later het bataljon van Isa Munaev. U werd verteld dat u op die manier gelegaliseerd zou kunnen worden en u Oekraïense documenten zou kunnen krijgen. Uw verblijf alsook uw activiteiten aldaar worden echter ondermijnd door uw beperkte kennis over bepaalde gebeurtenissen tijdens uw verblijf aldaar.

Ten eerste legt u tegenstrijdige verklaringen af over het al dan niet bestaan van een vredesakkoord tussen Rusland en Oekraïne tijdens uw verblijf aldaar in september tot november 2015. Zo verklaarde u bij de DVZ en tijdens uw twee eerste persoonlijke onderhouds telkens dat er reeds sprake was van een vredesakkoord met Rusland in de periode van uw verblijf in Oekraïne (CGVS vragenlijst, vraag 3.5, cf. administratieve dossier; CGVS II, p. 22). U voegde daaraan toe dat Poroshenko verklaarde dat alle bataljons ontwapend zouden worden. Deze verklaringen staan echter in schril contrast met zowel uw eigen verklaringen tijdens het derde onderhoud alsook met de informatie hierover ter beschikking van het CGVS (cf. kopie in administratieve dossier). Zo verklaarde u tijdens uw derde onderhoud dat er tijdens uw verblijf in Oekraïne gesprekken aan de gang waren, dat er een soort van vredesmoment was, maar dat u niet weet of er een vredesakkoord was gesloten (CGVS III, p. 15). U geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, namelijk dat er wel een vredesovereenkomst/akkoord was, antwoordt u dat u het zich niet meer herinnert (CGVS, p. 18). Dit is echter geen afdoende verklaring voor dergelijke tegenstrijdigheid, zeker niet aangezien dit voor u, iemand die zich wou laten legaliseren in Oekraïne omwille van lidmaatschap van een pro-Oekraïens bataljon, van uitermate groot belang was. Bovendien blijkt ook uit informatie ter beschikking van het CGVS (cf. kopie in administratieve dossier) dat het officiële vredesakkoord, waarover u het bij de DVZ en tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS had, in februari 2015 onder de naam van het Minsk II-akkoord werd gesloten. U hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat het wel mogelijk is dat er zo'n akkoord was (CGVS III, p. 18). Dit is wederom geen afdoende verklaring voor het feit dat u geen weet zou hebben van een vredesakkoord dat reeds in februari 2015, maanden voor uw komst naar Oekraïne, werd gesloten. Het feit dat u volgens uw verklaringen enkel en alleen naar Oekraïne bent gegaan om documenten te krijgen, maakt het onwaarschijnlijk dat u geen weet zou hebben van het bestaan van dit akkoord. Gegeven bovenstaande worden er grote vraagtekens geplaatst bij uw verblijf en uw activiteiten in Oekraïne.

Ook uw verdere kennis met betrekking tot uw regularisatie tijdens uw beweerde verblijf aldaar laat te wensen over. Zo weet u niet dat er tijdens uw verblijf in Oekraïne, namelijk op 3 oktober 2015, een wet werd gestemd over de legalisatie van buitenlandse leden van pro-Oekraïense bataljons. Deze wet zorgde ervoor dat buitenlanders officieel deel konden uitmaken van het Oekraïense leger en dat ze hiervoor een vergoeding zouden krijgen. Deze wet stelt ook dat buitenlandse strijders een verblijfsvergunning konden krijgen indien zij langer dan drie jaar aan de zijden van het Oekraïense leger vochten (cf. 'Het Dzhokhar Dudaev-bataljon', kopie in administratieve dossier) (CGVS III, p. 13). Aangezien deze legalisering dé hoofdreden was voor uw verblijf in Oekraïne, is het onwaarschijnlijk dat u dit niet zou weten. Daarnaast bent u evenmin op de hoogte van een aan deze wet voorafgaande petitie die werd opgesteld aangaande deze legalisering. Deze petitie had als doel om de belofte van de toenmalige Oekraïense president Poroshenko, namelijk dat buitenlandse strijders het Oekraïense staatsburgerschap zouden kunnen aanvragen, uit te voeren en zou uitmonden in genoemde wet van 3

oktober 2015. Deze petitie werd gestart op 29 augustus 2015, amper een week voor uw vertrek naar Oekraïne, en bereikte eind oktober 2015, toen u zich nog in Oekraïne bevond, de doelstelling van 25.000 stemmen. Het feit dat u niet op de hoogte zou zijn van dergelijke ontwikkelingen tijdens uw verblijf in Oekraïne is hoogst onwaarschijnlijk. Bijgevolg wordt er verder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verblijf en uw activiteiten aldaar.

Vervolgens weet u wel dat Amina Akueva de prijs van volksheld van Oekraïne heeft gekregen, maar kloppen uw verklaringen over wanneer ze die kreeg niet met de informatie hierover te beschikking van het CGVS (cf. kopie in administratieve dossier). Zo twijfelt u over het feit of zij deze prijs in 2016 heeft gekregen. Het is echter verwonderlijk, zeker gezien u verder goed op de hoogte bent van haar leven, haar moed en haar patriottisme (CGVS III, p. 16), dat u over deze datum zou twifelen aangezien deze prijs haar werd uitgereikt in Odessa op 13 oktober 2015, temidden uw verblijf in Oekraïne (cf. COI administratieve dossier). Het feit dat u dit niet weet, maakt dat de geloofwaardigheid van uw verblijf aldaar zwaar wordt ondermijnd.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat u uw verblijf in Oekraïne, behalve een kopie van een uitnodigingsbrief van Amina Okueva, op geen enkele wijze staakt. Hoewel u aangaf tijdens uw eerste twee onderhoudsbezoeken in 2016 dat u nog goed contact had met Amina Okueva en haar man Adam Osmaev, en u zelf zei dat u via Amina aan bewijzen zou kunnen geraken, heeft u verder niets neergelegd op het CGVS (CGVS I, p. 26). Wanneer u dit een tweede keer wordt gevraagd tijdens uw tweede onderhoud antwoordt u dat u daarvoor contact moet opnemen met Adam (CGVS II, p. 23). Uiteindelijk bezorgde u ons bovenstaande kopie van een uitnodiging. Ook tijdens uw derde onderhoud werd ten stelligste aangedrongen om het neerleggen van bewijzen dat u in uw beweerde periode in Oekraïne lid was van het door u vermelde pro-Oekraïne bataljon. Wederom mocht het CGVS hier niets van ontvangen. Het feit dat u een kopie van een uitnodiging neerlegt is evenwel geen bewijs van uw beweerde verblijf en uw beweerde activiteiten aldaar. Het toont enkel aan dat u werd uitgenodigd, meer niet. Met andere woorden legt u geen enkel bewijs neer, hoewel u dit meermaals werd gevraagd en u zelf aangaf dat u dit kon bekomen. Bijgevolg kan er verder geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweerde verblijf en uw beweerde activiteiten in Oekraïne van september tot november 2015.

(...)

Wat betreft uw vrees voor vervolging jegens uw land van herkomst omwille van het feit dat u lid was van een pro-Oekraïens bataljon dient te worden opgemerkt dat hierboven reeds uitvoerig werd geargumenteed dat uw verblijf en uw activiteiten aldaar ongeloofwaardig werden geacht (cf. supra). Bijgevolg bent u er dus niet in geslaagd om uw vrees in dit kader aannemelijk te maken."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Waar hij het paspoort neerlegt waarmee hij Oekraïne zou zijn binnen gereisd, dient te worden opgemerkt dat hieruit hoogstens kan worden afgeleid dat verzoeker Oekraïne is binnen gereisd. Voor zijn verdere verblijf aldaar en voor zijn beweerde activiteiten in Oekraïne, vormt dit echter geen bewijs. Voor het overige beperkt verzoeker zich ertoe te wijzen op de neergelegde uitnodiging en op algemene wijze te stellen dat het niet redelijk is om te stellen dat de voormelde verklaringen leiden tot de ongeloofwaardigheid van zijn verblijf en activiteiten in Oekraïne. Hiermee doet verzoeker op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, omtrent deze uitnodiging en deze verklaringen gedane vaststellingen. Deze vaststellingen vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien verzoeker deze niet dienstig weerlegt, door de Raad overgenomen. Zij volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers verblijf en activiteiten in Oekraïne en de hieruit voortgesproten vrees voor vervolging.

De stukken en documenten die verzoeker benevens de reeds hoger besproken documenten neerlegde inzake het voorgaande, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, zijn niet van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. Ten aanzien van deze documenten, wordt in de bestreden beslissing met recht gesteld:

"Wat betreft de kopie van het intern Russisch paspoort van uw vrouw wordt opgemerkt dat het om een kopie gaat en deze bovendien onvolledig is. Daarnaast heeft dit document betrekking op de gegevens van uw vrouw en niet op die van u. Dit document wijzigt bijgevolg niets aan bovenstaande analyse. Wat betreft de kopie van uw geboorteakte wordt opgemerkt dat dit document louter betrekking heeft op uw geboortegegevens, dewelke niet worden betwist. Wat betreft de kopie van uw identiteitsdocument in Turkije, de kopie van de Turkse verblijfskaarten van uw vrouw en kinderen en de kopie van het Turkse verblijfsdocument van uw vrouw, wordt opgemerkt dat deze betrekking hebben op jullie verblijf in Turkije. Er wordt echter niet betwist dat jullie op een gegeven moment in Turkije hebben verbleven. Dit document toont evenwel niet aan van wanneer tot wanneer jullie daar hebben verbleven noch wat de aanleiding voor jullie vertrek naar Turkije was. Bijgevolg veranderen deze documenten niets aan bovenstaande analyse. (...) De kopie van de uitnodiging van het Dudaev-bataljon werd hierboven reeds besproken (cf. supra). Wat betreft de kopie van een schriftelijke getuigenverklaring van R. T. (...) over uw detentie uit 2008, wordt opgemerkt dat deze brief gebaseerd is op de subjectieve verklaringen van

derden. Deze veranderen niets aan bovenstaande analyse daar het aan de verzoeker zelf is om op basis van zijn eigen verklaringen zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken, wat in casu niet is gebeurd."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven zij onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat aan verzoekers beweerde problemen en vrees voor vervolging niet het minste geloof kan worden gehecht. De kritiek op de overige, overvloedige motieven inzake verzoekers verblijf en activiteiten in Egypte en de ter staving van dit verblijf en deze activiteiten neergelegde stukken en documenten, zoals neergelegd door middel van een aanvullende nota, zoals bij het verzoekschrift gevoegd en zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing op basis van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier verder met recht gemotiveerd:

"Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999 , drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is."

Verzoeker onderneemt niet de minste poging teneinde de voormelde motieven te weerleggen doch laat deze geheel ongemoeid. Hij legt voorts geen informatie neer waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de situatie in zijn land en regio van herkomst zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Derhalve toont hij niet aan dat hij op basis van deze bepaling in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT